

Svemir u snu

Nakon teškog i napornog dana legla sam u krevetu i u tren oka utonula u san. Osjećaj lebdenja preuzeo je moje tijelo. Nisam više u svojem krevetu. U čudnom sam i napuštenom mjestu. Pa ja stojim na mjesecu! Okolo mene je galaksija.

Čim sam pogledala dolje, zavrtjelo mi se u glavi, ali sam se suzdržala da ne padnem jer bih inače pala u nepoznato. Nakon nekoliko minuta, shvatila sam da se nalazim u svemiru. Sjetila sam se lekcija iz šestog razreda o nastanku svemira, Sunčevom sustavu i planetima. U daljini sam primijetila veliku užarenu kuglu koja sjaji i grije te bliže i udaljenije planete. Pomislila sam kako je Sunce kao dadilja planetima. Zemlja ovisi o Suncu i potrebne su joj Sunčeve zrake, ruke topline. Pokušala sam sjesti na mjesec. Uspjela sam, ali teško jer je pun rupa. Nije mi bilo jasno odakle mu rupe kad u svemiru nema miševa koji ga mogu grickati, a teorija da su ga vanzemaljci grickali, smiješnaje, suluda i besmislena. Pitala sam se kako sam dospjela ovdje. Možda je došao svemirski brod po mene, mislila sam. Znala sam da nema šanse da dođem do planeta i Sunca. Pala bih i tko zna gdje bih završila ako bih se htjela maknuti s mjeseca. Bila sam okružena tonovima ljubičaste boje. Postalo mi je vrlo vruće, znoj je s mene curio, no nije neko čudo jer sam bila odjevena u jednodijelnu pidžamu s uzorkom zebre. Zagledala sam se u Zemlju. Okretala se oko Sunca. Na jednoj se strani svjetlila i vidjelo se da su ljudi budni, a na drugoj strani je bila tamna i mračna što znači da su ljudi spavali. Pomislila sam na svoju obitelj kojasad spava. Pogledam ostale planete. U njima mora imati života, ne bi bez razloga bili ovdje. U daljini se nalazilo još planeta, ali njih kao da je pogodio tornado, nisam ih stigla prebrojiti. Sigurno će se pojaviti za stotinjak godina kad će roboti naseliti Zemlju. Prostor u kojem sam se nalazila, činio mi se kao tekućina koju bih mogla natočiti u čašu i popiti. Čula sam neki zvuk, postajao je sve bliži. Uхватила me panika. Ispred mene pojavilo se čudno biće. Imao je glavu majmuna i tijelo koale, bio je ružičast kao svinja.

– Zdravo, zovem se Nalos, kako se ti zoveš? – upita me bez imalo straha.

– Ja sam Lana. Ovdje sam završila slučajno. – rekla sam uplašeno.

– Aha, ti si ona o kojoj se priča ovdje u Svemiru. – rekao je kao da je otkrio novi kemijski element.

– Tko to priča? – začuđeno sam upitala.

– Svi koji žive ovdje. Mi smo ti vrlo povezani.

– Tko svi? – nastavila sam s pitanjima.

– Bića koja žive u svemiru zovu se bekinzi. To su bića koja imaju dijelove tijela kao životinje na Zemlji. Vrlo smo inteligentni. Pretpostavljamo da ćemo za petsto godina vladati svemirom i svim planetima.

– Koje poslove vi bekinzi radite ovdje? Gdje nalazite hranu? Kako se školujete? – zainteresirala sam se.

– Vidim da si prilično znatiželjna. To je dobro. Radimo poslove kao i vi, ali naše su kuće i ustanove nevidljive. Ljudi ih ne vide, a mi ih vidimo. Pokraj tebe je moja kuća. Hranimo se plazmom. To su ti ovi komadići koji lete uokolo. Hrane ima dovoljno za sve. Zemlja i Mjesec neprekidno ju stvaraju. Kao što sam već rekao, ustanove su nam nevidljive pa tako imamo i školu u kojoj se školujemo.

– Kako hodate ako nemate tlo pod nogama? – pitala sam potpuno iznenađena.

– Kao i ostale stvari, naše tlo je nevidljivo, odnosno videga samobekinzi. Možemo trčati, skakati, hodati i nećemo propasti, ali ti bi pala jer nije namijenjeno ljudima.

– Kako znaš toliko o ljudima i Zemlji?

– Prije mnogo godina naši su predci postavili čipove na nekim mjestima u Zemlji pa tako primamo informacije svake sekunde.

U tom trenutku bekinzi su izašli iz svojih kuća i počeli nam prilaziti. Svi su bili različiti. Jedan je imao glavu mačke i tijelo medvjeda, a drugi glavu žabe i tijelo kokoši. Ne bih opisivala sve jer ih je bilo oko dvadeset, a svi su bili čudni poprilično i luckasti. Počeli su se predstavljati. Čudan izgled pratila su i neobična imena, primjerice Akoš, Zemija ili Pumed. Glas im je bio piskutav kao kad udahnute helij. Bili su mali, ali bucmasti. Nešto su se dogovarali, a zatim posložili u vrstu i pustili pjesmu kojoj nisam znala ime. Izgledali su kao neusklađeni zbor jer nisu znali tekst pjesme. Zacrvenjela sam se od smijeha, a kad su završili, zapljeskala sam im jer su me odlično nasmijali. Objasnili su mi da u slobodno vrijeme vole pjevati i plesati. Nakon toga su me pozvali na zajedničko fotografiranje jer bi me voljeli me upamtiti kao prvog čovjeka koji se družio s njima. Fotoaparat je bio kao onaj iz šezdesetih godina, ali fotografija je ispala izvrsno. Čudni bekinzi i ja u pidžami s uzorkom zebre. Bilo im je zadovoljstvo upoznati me, no rekli su mi da nikome ne smijem reći što sam doznala o njima jer bi to narušilo njihovu sigurnost.

Poslije toga sam se našla u svojem krevetu na planeti Zemlji. Zvonila mi je budilica jer sam ju na navinula kako ne bih zakasnila u školu. Htjela sam još ostati u svemiru i razgovarati s bekinzima. Čim sam ustala, otišla sam do stola i ugledala onu fotografiju iz sna. Zaboljela me glava i zavrtjelo mi se, uostalom učinilo mi se kao da vidim plazmu kako lebdi zrakom. Jesam li se zaista probudila?